

ИЗГРАЖДАНЕТО НА БОЖИЯ ЧОВЕК

Дейвид Уилкерсън

1 Февруари 2010

Искам да ви разкажа как Бог мощно използва трима мъже и техния провал, за да произведе благочестие във всеки един от тях.

Днес слушаме толкова много за това как да бъдем успешни. Успехът в контекста на Библията е нещо съвсем различно. Като си помислим за онези, които Бог използва, за да разтърсят своите поколения, елементите, с които бяха оформени са мъка, болка, скръб и провали.

Помислете за Йов. Човек, който се провали в мотивите си. Той беше горд поради собствената си праведност и казваше: „Никога не съм наранявал никого. Праведен съм.” Като прочетеш книгата на Йов се чудиш как Бог може да има толкова високо мнение за толкова горд човек. Въпреки че Йов беше благочестив и избягваше злото, той беше ясно осъден в себеправедност.

Помислете също и за Давид - човекът, който се провали в морала си, но стана велик божий човек. Цели поколения бяха засегнати от действията на Давид. Как можа толкова убеден в праведността си човек да пропадне толкова много? Накрая царят се валяше в прахта. Как може някой да падне толкова ниско, а Библията да го нарича „човек според Божието сърце“?

Най-накрая, помислете за Петър. Човекът който се провали в мисията си. Петър имаше видение и призив от Господ. Но този ученик на Исус застана на един хълм и плака, след като беше отхвърлил и проклетел Христос, Когото обичаше. Но въпреки провала си, Петър беше възстановен и послужи като говорител на Бог на Петдесетница, когато се роди новозаветната църква.

Кои са процесите, използвани при направата на Божия мъж или жена?

Какво общо имат всички последователи на Исус? През какви вътрешни борби трябва да преминем, ако искаме Бог да докосне живота ни? Какви са силите и процесите, които използва Бог, за да изгради праведност в нас? Да не сме дръзнали да се молим: „Исусе, сложи ръката Си върху мен и ме използвай”, освен ако не сме готови да се изправим пред изпитанията, които трябва да дойдат.

Чел съм много биографии на мисионери – от античната история до днешно време. Човек би си помислил, че тези скъпи хора, толкова мощно използвани от Бог, биха били пълни с истории за непрестанна любов, сила и радост. Не е така. Историите им са белязани от сърдечна болка, обезкуражение, дори и предателство като това на Яков. Това не са приключенски, а скръбни истории. Четем за изтощени светии, които заспиват със сълзи на очи, отчаяни души, които викат: „Толкова съм прилепен за греха! Непостоянен съм, непрестанно падам и ставам. Как може Бог да ме използва?“

Ако сме искрени в желанието си да разберем силите, които създават святост, трябва да отидем до Голгота, или с две думи – до Исус, нашия пример. Всички сили, които се изправиха срещу Йов, бяха и в Гетсиманската градина, строени срещу Христос. По същият начин, разярения изкусител, който искаше да улови сърцето на Давид на къщния покрив, е изкусителя, който потърси Исус на върха на храма, за да Го унищожи. Всички сили, които нападнаха душата на Петър, бяха и в Гетсимания, в битка с нашия Спасител.

Разберете ясно – Христос беше засегнат от всичките чувства на нашите слабости. Няма изпитание, пред което сме изправени ние, и което и Той да не е преминал.

Ако искаме да бъдем слуги на Бог, в някакъв момент ще ни бъде поднесена чаша с болка.

Чуйте думите на Исус в градината: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отmine тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти искаш.“ (Матей 26:39). Всеки божий мъж или жена ще трябва да изпие чаша болка. Чуйте молитвата на Исус в градината: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отmine тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти искаш.“ (Матей 26:39)

Исус беше прекарал цялото Си служение, изпълнявайки волята на Отец. Всъщност, в продължение на три години всичко сочеше към Кръста на Голгота. Сега, в Гетсимания това, което беше в чашата, Го накара да се поти с кървави капки. Той извика: „: „О, Господи, ако е възможно – освободи Ме! Бих предпочел тази чаша да ме подmine, твърде тежко бремe е за Мен!“

Когато Йов трябваше да изпие чашата с болка, той извика: „Толкова ме боли, че не виждам изход. Обливам раните си със сълзи.“ Давид каза, че когато трябваше да изпие чашата с болка, леглото му се напои със сълзи. Той каза: „Сърцето ми стана като восък“. В гласовете и на двамата мъже чувам думите на Исус: „Господарю, ако е възможно, нека Ме отmine тази чаша.“

Не знам каква е твоята чаша с болка. Някои християни са се молили в продължение на години да бъдат освободени от своята. Не ме разбирайте погрешно, аз вярвам в изцерението. Но вярвам и в здравословните проблеми. Давид каза: „Преди да бъда наскърбен, аз се бях заблудил, но сега пазя Твоето слово.“ (Псалм 119:67)

Не можем да си позволим да мислим, че всяка болка или изпитание са атаки на дявола. Нито пък, че настоящите изпитания означават, че имаме грях в живота си, и че Бог ни наказва. Давид ни казва друго нещо: ако не беше пострадал, не би потърсил Господ.

Искаш ли да бъдеш божий мъж или жена? Искаш ли божията ръка в живота си? Казвам ти - ще изпиеш чашата си с болка. Ще облееш леглото си със сълзи. Говоря за болката да бъдеш наранен и отхвърлен от приятели. Болката, която родителите чувстват, когато тийнейджърите им тъпчат сърцата им и се отчуждават. Това е болката, която изпълва сърцата на съпрузите и съпругите, когато между тях се издигнат стени.

О, колко трагично изглежда – вътрешния смут, трудностите у дома, неспокойните, безсънни нощи, да знаеш, че Бог е истински, че ходиш в Духа и обичаш Исус с цялото си естество... а въпреки това трябва да изпиеш чашата с болка.

Не можем да избегнем тази чаша. Не можем да си мислим, че да следваме Исус означава само щастие. Библията казва, че отношението ни към живота трябва да е „считайте всичко за радост“. Но казва също и: „много са тревогите на вярващия“. Макар че Бог е обещал да ни освободи от всички проблеми, е болезнено да минем през тях.

Петър се опита да прогони плътската скръб. В Гетсимания той извади меч и буквално каза на Исус: „Господарю, не трябва да минеш през това. Аз ще ги задържа, докато ти избягаш.“ Днес много християни имат същото отношение. Те взимат меча и се опитват да избегнат скръбта, казвайки: „Не трябва да изживявам това. Моят Бог е добър Бог!“

Аз вярвам, че Бог е верен. Но Исус ни казва, че не можем да избягаме от чашата си с болка. Той заповяда на Петър: „Прибери меча. Това не е начина, по който Баща ми действа. Ако живееш чрез меча си, ще умреш чрез него.“ След което заяви: „Сложи меча в ножницата. Чашата, която Ми даде Отец, да не я ли пия?“ (Йоан 18:11).

Когато вярваш на Онзи, Който ти дава чашата, когато видиш целта Му в страданието си, тогава си в състояние да изпиеш чашата. Това може да те изгори, пресуши и да ти остави белези, но не се страхувай, понеже твоя Отец държи чашата. Не пиеш смърт, а живот!

Божият слуга ще преживее и нощ на объркване.

Исус каза в Гетсимания: „Душата Ми е пренаскърбена до смърт“ (Матей 26:38). Можете ли да си представите Божият Син да прекара нощ на объркване? Той не знаеше ли, че беше на път да обяви победа над ада и смъртта? Нямаше ли инстинктивно чувство за водителство и съдба, че Отец беше с Него? В пророческото Си видение, Той знаеше, че ще се изправи пред този час. Всъщност, беше казал на учениците Си: „Още малко и няма да Ме виждате“.

Поколения християни казват, че най-трудната част от вярата е последния половин час. Искам да добавя, че нощта на объркването винаги идва точно преди победата, точно преди тъмнината да премине и да се зазори. С други думи, точно преди да бъде разчупена силата на Сатана, ще се изправите пред опустошителна нощ на объркване.

В този час ще ви се струва, че чувството ви за смисъл и водителство се е изгубило. Усещането за Святия Дух, на Когото преди сте разчитали, ще се е изпарило. Йов говори ясно за това, когато каза: „Ето, минава край мен и не Го виждам; преминава и не Го усещам.” (Йов 9:11 – бел.пр.)

Давид извика в нощта, когато беше объркан: „Затова духът ми е отпаднал вътре в мен, сърцето ми е ужасено вътре в мен.” (Псалм 143:4 – бел.пр). В нощта, когато Петър беше объркан, бе провокиран да прокълне Господаря. Неговият вик беше същия като на много християни днес: „Защо аз?”

Йов изпитваше същите чувства като Петър. Той заяви: „Не съм се доверявал на плътта. Не съм скрил прегрешенията си. Бях честен, опазих се непокътнат. И така – защо аз? Защо аз трябва да изживея това объркване? Защо трябва да страдам?”

Той говори от името на много вярващи днес, които викат: „Господи, не съм измамил никого. Избягвам нечестието. Къде е водителството Ти? Защо преживявам тази нощ на объркване?”

Представете си ужаса на Давид - великия цар, управляващ могъща нация - когато пророк Натан дойде при него и изобличи греха му. Можете ли да си представите ужаса, който изпита Давид в този момент? Той не успя да разпознае човека, който беше извършил злините, за които говореше Натан. Всъщност, Давид написа три красиви псалми за нощта на объркването, когато не можеше да разбере защо беше постъпил толкова глупаво. Той само успя да каже: „Твърде тежко е за мен. Греховете ми ме съкрушиха. О, защо аз?”

Мнозина в тялото на Христос са изправени пред моралните въпроси, пред които беше изправен и Давид. В нощта на объркването си се чудят: „Господи, защо аз? Сърцето ми Те търсеше, когато грехът ме съкруши. Душата ми е изцяло заразена от него. Не разбирам.”

Не си мисли, че човек, който е бил мощно използван от Бог има отговор на тези въпроси. Знаем какво е да се изправиш пред Божественото мълчание в нощта на объркването. Знаем какво е да минаваш през сезон на объркване без ясно водителство. Всичкия ми предишен опит с водителство и разбиране бяха безполезни. Просто не виждах пътя. Бях сведен до това състояние: „Господи, какво се случи? Не знам на къде да поема.”

Всички ние преминаваме през такава нощ. Но слава на Бог, че това е само период, който ще премине. Господ иска да направи пътя ни чист.

Най-накрая, Божият слуга ще преживее час на изолация.

Исус извика в Гетсимания: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?” (Матей 27:46 бел.пр.). Какви невероятни думи, дошли от устните на Исус, Божият Син. Чуваме нещо подобно и от Йов: „Той е станал жесток към мен.” Давид каза: „Забравил ли е Бог милостта Си? Отнел ли я е от мен?” А Петър, изолирайки себе си край огъня извън Синедриона, горчиво каза: „Не познавам човека!”

Истината е, че в час на изолация няма приятел, който може да разбере през какво преминаваш. Изглежда сякаш Бог е скрил лицето Си от теб. Може да попиташ: „Възможно ли е Бог да махне ръката Си и да скрие лицето Си от възлюбения си?“ Библията казва: „Бог го остави, за да го изпита, за да познае всичко, което беше в сърцето му.“ (2 Летописи 32:31 – бел.пр.)

Честно мога да заявя, че Исус никога не е бил по-реален за мен, отколкото е днес. Но никой ужас не може да се сравни с това небесата да са станали твърди като месинг за молитвите ти. В такива моменти не чувстваш нищо друго освен празнота и страх. А сърцето ти крещи: „О, Господи, къде си?“

Странно ли ви звучи това? Никога ли не сте го изпитвали? Тогава значи никога не сте били в Гетсимания. Бог казва: „Скрих лицето Си от теб за миг“ (Исая 54:8 бел.пр.). Но Той също обеща, че ще увеличи нежните Си, любящи милости. Така ще постъпи и с нас, Неговите деца – ще ни даде милостта Си, когато сме в изолация.

Какво се случи с онези слуги, които изпиха чашата с болка, преживяха обърканата нощ и часа на изолация?

Йов каза в своя час на изолация: „Той обаче знае пътя ми; изпитал ме е, ще изляза като злато.“ (Йов 23:10 - бел.пр.)

По време на своя час изолация, Давид каза: „Ще възпявам милостите на ГОСПОДА до века“ (Псалм 89:1).

Петър в деня на Петдесетница се издигна над провала си, за да говори проповед, която доведе хиляди хора в царството. Това беше апостола, когото Исус избра, за да заяви на света: „А това е казаното чрез пророк Йоил“ (Деяния 2:16).

Ние знаем, че всички тези бяха божии мъже. Бог призна праведността на Йов... Той избра с ръката Си Давид сред братята му... а самият Исус посочи Петър и му каза: „Следвай Ме.“ Въпреки това, всички тези възлюбени, избрани слуги преживяха изпитания, надвишаващи човешките им сили.

Мисля си за една стара евангелска песен, в която се казва: „Ще намериш Исус някъде измежду сенките...“ Възлюбени, битката не е в дома ми. Обичам жена си и имам прекрасни деца и внуци. Битката ми не е с моите приятели – по целия свят имам хиляди такива, които знам, че ме уважават. Битката ми не е с вратата – никога не съм обичал Господ повече, отколкото Го обичам сега. Никога не съм желал Исус повече в живота си.

Нека ви кажа къде е моята битка - колкото повече се моля: „Господи, използвай ме“, толкова повече чувствам вражеските сили, строени срещу мен. Колкото повече се моля за душите на хората, толкова по-съкрушен се чувствам – както беше и Исус. И толкова повече викам: „О, Господи, само да имах криле. Тогава бих избегнал чашата с болка, това изпитание на душата ми. Господи, не мога да го понеса!“

Но както Йов, Давид и Петър преди мен, аз зная в Кого съм повярвал.

Когато се изгражда божий мъж или жена, вражеските сили ще се изправят срещу тях с голяма ярост.

Може би в момента пиеш чашата с болка. Може би преживяваш тъмна объркана нощ, ужасяващ час на изолация. Но аз те призовавам да направиш онова, което направиха тези мъже в най-трудните си мигове и да се изправиш във вяра. Кажете като тях: „Въпреки, че съм в изпитание и всички тези сили са изправени срещу мен, аз знам в Кого вярвам. И знам, че Той е в състояние да опази онова, което съм Му дал.“

Може би в този момент не изпитваш радост. Душата ти може да не прелива от мир. Всъщност, може би си объркан. Ако това е така, стой твърдо в Словото Му. Спири опитите си да намериш изход. Има само един такъв и той е през Гетсимания. „Вечер пренощува плач, а сутринта е радост.“ (Псалм 30:5 – бел.пр.)

Много скъпи мъже и жени в Христос ми разказват за тъжни любовни истории, за продължителни страдания, за безкрайни проблеми. Често изглежда, че проблемите им никога няма да приключат. И наистина, по човешки казано, те изглеждат в безнадеждна ситуация. За тях живота е болка и отхвърляне, с много редки мигове щастие. Започнали са да се съмняват в Господ, чудейки се: „Ще свърши ли някога черната нощ? Предопределен ли съм цял живот да страдам?“

Възлюбени, уверявам те – Бог не те е забравил. Той събира в бутилка всяка сълза, която си пролял. Преди години, когато за пръв път проповядвах тази проповед, при мен дойде една скъпа сестра в Христос. Тя ми каза: „Пасторе, когато дойдох на църква тази сутрин, бях щастлива. Но когато започна да говориш за чашата болка, вътре в себе си заплаках. Разбрах, че всичко е само фасада. Съпругът ми ме изостави, а децата ми са в беда. Поставих си фасада, за да прикрия болката. Но истината е, че душата ми е в потопа.“ В този момент се молих с нея Бог да усилви вярата ѝ. Тя си тръгна окуражена, понеже знаеше в Кого е повярвала.

Скъпи светии, по време на битката направете Исус радостта и надеждата на живота си. Позволете Му да промени сърцето ви, така че състоянието ви да не пречи на духа ви. Бог върши най-добрата си работа, променяйки ви в тези моменти. След това, каквото и да се случи, вие ще сте над него, седящи с Господ в небесни места. Вие сте обекта на невероятната Му любов!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2010 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Making of a Man of God](#) / [Изграждането на Божия човек](#)